

Telegram . . .

Překlad telegramu, který poslal při příležitosti 10. výročí sovětské okupace Československa Honorable Norman Caflk, státní ministr pro multikulturalismus, předsedovi Československého Národního Sdružení v Kanadě, odbočka Toronto:

Při příležitosti desátého výročí sovětské okupace Československa dovoluji mi ujistit Vás jak hluboce s Vámi cítím. Lituji, že dřívější závazky mi nedovolí, abych byl s Vámi. Žijeme v zemi, v níž se věří a klade velký důraz na osobní svobodu. Uznáváme právo svobodného shromažďování, svobody projevu, svobodně volit svou vládu. Fysicky a kulturně jsme bohatým národem. Každý z nás má právo udržet si svůj vlastní původ, své vlastní tradice a hodnoty. V tomto směru vyžíváme se jako jednotlivci a obohacujeme naši společnost jako celek.

Máme také svou zodpovědnost a to, pokud jde o porušování lidských práv ve světě, mluvit proti nim a hlásit, aby náš názor na spravedlnost a svobodu bylo dobře slyšet na mezinárodním fóru.

Jak jsem se zmínil ve svém televizním projevu v pondělí

21. srpna t.r. večer, lidská práva, která jsou zahrnuta do Helsinského závěrečného aktu, jsou porušována různými sovětskými vládami. Ale dohoda, uzavřená v Helsinkách, učinila více, pokud jde o nátlak na tyto vlády, než cokoli jiného v posledních letech. Jako státní ministr pro mnoha-kulturnost nikdy nepřestanu mluvit jménem všech kanadánů v zájmu dosažení vyššího stupně svobody a lepšího životního prostředí pro všechny lidi na světě, aby mohli žít v míru, harmonii a důstojně.

Podepsán Norman Caflk, Minister of State for Multiculturalism

ROLE ČESKOSLOVENSKA V SOVĚTSKÉ STRATEGII

Výňatky z komentářů na knihu Josefa Kalvody (1978)

"Jak specialista-Slavista, tak i řadový čtenář najde v díle profesora Kalvody pramen užitečných informací a pronikavých analýz mnoha mýtů, které obklopovaly československo-sovětské vztahy. Speciální pozornost je věnována nešťastné roli, kterou

hrál Beneš v historii Československa . . . vědeckost práce je bez úhony a rozsáhlá bibliografie a poznámky jsou neocenitelným vodítkem k primárním a sekundárním pramenům." Paul W. Blackstock, Profesor mezinárodní politiky, University of South

Carolina.

" . . . důkladně prozkoumané, výborně dokumentované, časové a přesvědčivé dílo trvalé hodnoty . . . nesmírně inteligentní přehled marx-leninských strategií a taktik od Říjnové revoluce až do naší doby . . ." Rudolph C. Krempf, PHDr., Secretary General, Comenius World Council.

"Autorovi je třeba blahopřát k jeho brilantnosti a odvaze, že novým ohodnocením událostí postavil československé věci do správné perspektivy . . . Profesor Kalvoda přichází s novou objektivní analýzou událostí, dává stranou všechny legendy a konvenční propagandistické názory, přesvědčujícími důkazy odhaluje pravdu a má velký zájem na všech svobodách, které byly ztraceny

ny politickou manipulací . . . (Autor) připravil vpravdě velkolepou knihu, která vrhá nové světlo na československé záležitosti. . . Kniha je dokumentována a vybavena poznámkami za každou kapitolou, dobře a velmi odborně psaná a může být čtena s naprostou důvěrou v autorovo vědecké zpracování všeho materiálu a jeho svědomitou a odbornou znalostí patřičných problémů. . . " Dr. Prof. Rev. Ludvík Němec, Rosemont College and Chestnut Hill College.

"Josef Kalvoda je expertův expert, historik, který neúnavně hledá pravdu, najde celou relevantní událost a odhaluje nepřesnosti a legendy. . . Jeho kniha přináší důležité klíče k porozumění chytré strategie, kterou Sověti nyní sledují na několika kontinentech. Je to jedna z nejvíce informativních a nejlépe dokumentovaných knih, které jsem četl během dlouhé doby. . . " Dr. Stefan T. Possony, Senior Fellow, The Hoover Institution - (autor mnoha knih a universitních učebnic mezinárodní politiky).

"Jedna z nejlepších knih o současném Československu." M.K. Dziewanowski, Prof. Dokončení na straně 2

INDEPENDENT NEWSPAPER FOR CZECHS AND SLOVAKS

No.: 9 (962) Vol.: Ročník 24.- September (září) 16, 1978
SECOND CLASS REGISTRATION NO.: 1928

Velmi úspěšné zpěvačky - sestry LILIAN A MANON ZLÁMALOVY zpívaly v československém programu na Mezinárodním Festivalu v Guelphu, Ontário, který řídil a uváděl básník Miloslav Zlámal. V tomto programu vystoupila umělecká taneční dvojice - Helen Walasek a Antonín R. Mířl z Anglie, kapela EURO-COMBO (se sólisty: Pastory, Jiří Hálek, Ledko, Musil, Bučko a Lesal) a jedenáctiletý harmonikář Jirka Komínek. Celý program byl přenášen televizí. (Další fotografie otkásneme v následujícím čísle Našich Hlasů.)

Z DOMOVA

Dřevěný meč ve studni. Čtrnáct dřevěných roubených studní z první poloviny 13. století, patřících zřejmě k nejstaršímu osídlení z doby počátků města, objevili v zadních traktech domu na náměstí Míru v Jihlavě při záchranném výzkumu pracovníci Archeologického ústavu v Brně. Spodní část šest metrů hlubokých studní je dobře zachována. V usazenině bahna našli archeologové 150 celých keramických hrnců, tvořících zajímavou typologickou řadu, zbytky dřevěných nádob, bednářských i kožedělných výrobků, obuvi a dřevěný meč.

Jára Mечů:

K "úpravě vztahů"

Berte prášky, berte prášky už je to tu brašil rodná Strana i za mořem české duše straší!

Poslala jim dotazníky prý k úpravě vztahů aby každý chudák v světě mohl vidět Prahu!

Česká duše vyplňuje opět hrbí tělo aby mohla v Praze zapít knedlík, vepřo, zelo!

Slibuje, že nechce "Práva" jen to co je k snědku a že mužně mysl upne jen k ženskému předku!

Slibuje svou věrnost Straně upravuje vztahy chce prý zůstat i za mořem službou rudé Prahy!

"Anniversary of Invasion of Czechoslovakia."

by Alan Wilding

As a Canadian I grieve with you today, I grieve for a great loss. A loss that must be felt by all Canadians who understand the meaning of true values. Today I grieve with you for the loss of Czechoslovakia. The Czechoslovakia which is lost is the Spirit of Czechoslovakia. And for this all true men must grieve.

Because ten years ago in the country of Jan Hus, the greatest deceiver in human history showed its true face. Ten years ago in the homeland of Thomas Masaryk, the greatest tyranny that man has ever known arrived at its inevitable and only possible conclusion. In Prague ten years ago today International Communism exposed its true self. And we glimpsed it for all it is and all it can ever betotalitarian, Imperialistic, and Fascist.

Red Fascism is all communism had to offer Prague and all it offers the world. Red Facism is the only solution Moscow has for all of man's problems. Indeed, Red Fascism is the only solution any Marxist country can offer anybody.

You may say "But Canada is one of the Freest countries, with one of the best legal systems in the world. What should we fear in Canada?"

To many Canadians today, Czechoslovakia seems a long way away, and 1968 is a part of history. Yet there are signs here in Canada that we are being subverted; aided and abetted by sympathizers, intellectuals and well intentioned people whose interests always seem to coincide with those of the communists.

And let us take an example of Peter Worthington of the Toronto Sun: how is it that a true patriot and defender of freedom may go to prison for 14 years merely for exposing the subversion of this Red Fascism right here in Canada!

The greatness of western civiliza-

tions was built upon its uncompromising adherence to moral and spiritual principles. It was these very principles that contributed to the development of the Canadian way of life. Yet we are becoming increasingly demoralized from within. The proportion of our decline can be measured by the extent of communist advance. In the age of moral relativity we have no decisiveness and commitment to uphold principles. The moral weakness of the west exhibited during the invasion of Czechoslovakia gave tacit approval for the Soviets to continue its imperialistic expansion in Africa and elsewhere.

In Canada we have received refugees from East Europe, Asia and Africa. We fought valiantly to save Korea from a complete Communist takeover, giving many lives to defend the peoples' freedom with whom we had no contact within our own history. So we have to stand proud in our defence of world freedom, but today we witness with shame the compromising, non-committal policy of our country. Yet how are we to believe the lies and deception when our eyes witness the bloody slaughter of 200 million, who were "liberated to freedom."

Whether we like it or not, history will demand that we take responsibility for our freedom immediately before we too suffer the negation of our own freedom. We have only 2 possibilities before us, either we wage an all out ideological war with communism or failing this, we make every conceivable military effort to prepare for the next war. To me, the latter is unthinkable. But only a fool would say it is not possible, as those who witnessed the events in Czechoslovakia 10 years ago know all too well.

Queens Park, Toronto, Ont.
August 21, 1978

Protestní autokolona v Torontě

K nápravě výchovy a vzdělání

Prof. Dr. Ing. Libor Brom:

Situace v americké veřejné výchově je považována za vážnou. Úpadek v mravech a znalostech mládeže je všeobecný. V poslední době se však projevuje zvýšená snaha po odhalení hlubokých příčin této společenské degenerace. Vystavují zejména tyto otázky: Jak je možné, že v nejbohatší zemi na světě, která věnuje podstatnou část svého národního důchodu právě péči o nejlepší výchovu svých mladých lidí, dochází k tak pohoršujícím výsledkům? Proč američtí rodiče, kteří se tak upřímně snaží všemi prostředky prospět svým zbožňovaným dětem, sklízí nakonec nejen osobní pochyby nad skutečným výsledkem své rodičovské péče, ba dokonce pocit neodstranitelné osobní viny? Proč veřejné školství, vyzbrojené nejpokrokovějšími vyučovacími nástroji, ukazuje se tak trpce bezmocným při uskutečňování svých velkolepých výchovných cílů?

Při pozorování složitých jevů americké výchovy setkáváme se znovu s portrétem jednoho moravského rodáka, jehož duch jako by spočíval v samých základech moderního vzdělávacího procesu. Tento složitý, citlivý a nesmírně trpící jednotlivec, jehož rodina uprchla před provinciálním pronásledováním do kosmopolitního vídeňského prostředí, uvědomil si soustavným rozbořením vlastní sklíčenosti, bázně, extáze, zženštilosti a touhy po smrti neskonale hlubinu rozeklaného lidského nitra. Ve stopách předchůdců - Shakespeara Hamleta, Diderota Rameau, Goethova Fausta či Dostojevského Karamazova - ponořil jakousi osobní výzkumnou sondu do vířivé tůně svého podvědomí a přetvořil tuto fantasií do vědecké skutečnosti nového druhu. Jeho bujará představitost, vybičovaná navíc patnáctiletým požíváním kokainu vynalezla několik pozoruhodných psychologických teorií, z nichž některé brzy beze slova vysvětlení opustila, jako teorii o tom, že všichni hysterici trpící pacienti byli v dětství pohlavně zneužití dospělými, že syn pocituje vášeň k matce a žárlivost k otci, že lidské bytosti jsou latentně homosexuální či že tělo je otráveno pohlavním zklamáním. Mnohé z jeho teoretických novinek se však postupem doby staly přijatými dogmaty novátorského vědního odvětví a neoddělitelnou částí celé současné společnosti - nejúzkostlivější, nejnejistější a nejvíce proanalysované společnosti v dějinách lidstva.

Původně bylo každé dítě uznáváno za zvláštní bytost svého druhu: Mělo nesporně svou ojedinelou osobnost a vrozený temperament. Dítě nebylo zrcadlem svých rodičů a rodiče nebyli odpovědní za jeho pozdější hříchy. Sigmund Freud a jeho následovníci s teorií výlučného vlivu prostředí na společenské postoje mladých přesunuli však zodpovědnost od vzrůstajícího jednotlivce na dohlížející rodiče, od subjektu (sebe sama) na prostředí (druhé osoby). Vyvinula se nová, na psychodynamice založená výchovná teorie, podle které neznalý či nedbalý rodič přinucuje dítě potlačit své podvědomé pudy a tím vytvářet chorobné fixace - zárodky pozdějšího neurotického chování. Praktickým výsledkem tohoto pohledu na výchovu byla pak notorická shovívavost vůči chování mladého jednotlivce v domovech a školách, jež se ukázala v průběhu času zhoubnou nejen pro školu a rodinu, ale i pro dítě samotné.

V současné době se potvrzuje, že skeptikové výlučného vlivu prostředí měli pravdu. Nová pozornost byla obrácena na prvotní důležitost genetické podstaty a vrozeného temperamentu lidské bytosti, na konstituční charakterovou tendenci, projevující se v reakci na prostředí. Zdá se nesporným, že stoupenci rozhodujícího vlivu prostředí na vyvíjejícího se jednotlivce poškodili provždy nejen citovou rovnováhu dětí ale i milionů dospělých. (Podle prohlášení Dr. Davida Rosenthala z Národního ústavu pro duševní zdraví bylo v roce 1972 ve Spojených Státech více než 60 milionů schizofreniků. Když se k tomu připočtou neurotici a lidé s ostatními citovými nepořádky, úhrnný počet duševně nemocných lidí nelze ani odhadnout. Mělo by prý být jasno, že téměř žádná rodina v Americe není bez duševního nepořádku). Stoupenci rozhod-

ujícího vlivu prostředí poškodili citovou rovnováhu vzrůstajícího mladého člověka zejména popřením toho, že za účelem plného rozvinutí svých duševních vlastností nedospělý jednatel vyžaduje takových zábran jako rozumné kázní cílevědomé zdrženlivosti a tvrdé práce.

Ve školách přivodil Freudismus převrat v učebních cílech a postupech. Dříve učitel vyučoval pečlivě vybrané základní předměty, školní poradce radil ve věcech různých škol a povolání a sociální pracovník se zabýval společenskými a hospodářskými problémy žáků. Jen hrst školených psychologů byla pověřena zkouškami inteligence a pomáháním tam, kde se žáci v normální třídě zřejmě nemohli učit. Nyní je však tato školská dělba práce již přezítá. Školní poradci, sociální pracovníci a výchovní psychologové se stali psychologickými specialisty, kteří spolu s učitelem (jehož příprava k povolání je mnohdy více psychologická než odborná v určitém odvětví lidského vědění) mají za svůj hlavní cíl dosažení duševního zdraví mladistvých. Školská výchova se takto stala jakousi formou preventivní duševní hygieny. Nedostatek vědomostí není pak výsledkem nezpůsobilosti ze strany žáka či ubohého vyučování ze strany učitele, ale především psychologickým nedostatkem. Rovněž prosté změny v žákové náladě - nutně střídající se pocity štěstí a neštěstí, úspěchu a zklamání, souladu a rozporu s obklopující skutečností - nejsou pak jen normálními jevy vezdejšího života, ale příznaky duševní nemoci. Soustředění souborů americké veřejné školy nikoliv na žákův či učitelův výkon, ale na průvodní psychologické problémy, přetvořily školy z původních učeben intelektuálního a mravního osvětlení na jakási obecní střediska pro rozvoj duševního zdraví.

A to je jedna z hlavních příčin všeobecného úpadku amerického školství jako celku. Podle Dr. S.B. Dtickney, bývalého ředitele školních služeb pro duševní zdraví v Pittsburgu, jen v tomto městském školním okrese je na 39.000 citově rozrušených žáků. Celá nápravná psychologická procedura se pak započiná soustavným pozorováním žáků ve třídách, pokračuje celým souborem výchovných a psychologických testů a končí se psychologickými rozpravami s dítětem a rodiči. Někdy bývají přizváni sociální pracovníci a patologové. Navíc, je-li uznáno za vhodné, dítě je posláno na delší soustavnou terapii k soukromému psychiatru. Americké školy požívají takto posvátné úcty jako předběžné psychiatrické kliniky. Při tom je pozoruhodné, že samotné děti, které jsou v tomto psychologickém školním prostředí ustavičně vábeny, zvány, vtahovány či dokonce přikazovány k návštěvě psychologických pracovníků, nazývají celou tu hierarchii duševních terepeutů posměšným názvem "shriks". Neboť vpravdě není žádného průkazu, že úzkostlivé stavy, neurosy a eventuální psychózy dětí jsou do nějakého stupně zmírněny či odstraněny těmito psychologickými zákroky ze strany škol. Naopak, nabízí se rovnaká pravděpodobnost, že všechno to psychologické nápravné úsilí, financované veřejnými školními penězi, představuje ve skutečnosti jen další neurotický podnět, který jen přispívá k duševní trýzni celé současné psychologicky uondané mladé generace. Naskytá se také ještě jedna palčivá otázka: kdo vlastně dal školám právo zapouštět výzkumné psychologické sondy do duševního nitra mládeže a pokoušet se o změnu v jeho tak citlivém složení. Změnu, jejímž úhrnným výsledkem nezřídka bývá osudné opuštění bezpečných náboženských představ o jsoucnosti hříchu a trpký pád do bezmocného sekulárních tápání v současném světě vzrůstajícího mravního zmatku.

Duchovní a mravní náprava je na cestě. Musí být, máme-li zachránit těžce zkoušející mládež pro budoucnost. Stávající freudovská alternativa je zřejmě nebezpečnou slepou uličkou. Její zhoubnost vyplývá také zcela zřetelně ze sovětské učebnice psychopolitiky, která hovoří k Americe zcela jednoznačně: "Propaganda musí pokračovat a musí zdůrazňovat stoupající výskyt duševní choroby v zemi."

21. srpen v Londýně

Londýnská manifestace k 10. výročí invaze ozbrojenými silami Varšavské smlouvy do Československa byla pravděpodobně nejzdařilejší akcí tohoto druhu ve svobodném světě. Zasloužila se o to především britská veřejnost, která v několikatisícovém počtu zaplnila větší část Trafalgarského náměstí, jež bylo cílem mohutného průvodu který vyšel z Hyde parku a pokračoval několika hlavními londýnskými ulicemi až k pomníku admirála Nelsona. Organizátorem této akce bylo sdružení mladých konservativců, kteří zajistili účast členů parlamentu i hlavních řečníků, mimo jiné Lud'ka Pachmana z Německa a předního moskevského dissidenta Vladimíra Bukovského, žijícího v Londýně.

Samotná manifestace byla logickým vyvrcholením letošních oslav ke smutnému jubileu. Ji předcházelo mnoho jiných, menších avšak velice významných událostí hlavně v Londýně - 7. července oběd v poslanecké sněmovně s projevem poslance britského parlamentu a za účasti ostatních reprezentantů obou sněmoven i zástupců organizací ujařmených národů, výstava k okupaci, kterou 17. července zahájil bývalý ministerský předseda Lord Home, několik interview v

Československé Národní Sdružení odbočka Toronto, uspořádalo 21. srpna i.r. úspěšnou protestní autokolonu. Před Provinciálním parlamentem pronesl projevy významní politici a veřejní činitelé. ČsNS vyslovuje díky všem zúčastněným. (Foto: V. Novák a M. Komínek)

televizi a rozhlas, filmová představení, pietní vzpomínka ve Westminsterském opatství u hrobu Neznámého vojína s proslavem kapitulučního vikáře, koncert české hudby ve světoznámém Albert Hall přenášený TV, mnoho článků i fotografií v novinách i časopisech, řada menších shromáždění s aktuální tematikou a další menší akce. Po hlavní manifestaci těšící se pozornosti sdělovacích prostředků i sympatií všech svobodumilovných Angličanů, byl na budově sekretariátu Naardenského hnutí odhalen pomník Janu Palachovi a vzpomenu jeho oběti projevy Lorda de L' Isle V.C., K.G. a redaktora FCI J. Jostena. Bouřlivě zde byl uvítán Vladimír Bukovský. Po zakončení československou a anglickou hymnou odsud vyšel směrem k československému a sovětskému velvyslanectví (spolu sousedí) průvod několika set lidí za laskavé asistence policie, avšak pokus o předání protestních dopisů se nezdařil - zaměstnanci i diplomati, pokud byli v tuto chvíli v budově, zůstali skryti za zácloňami ve vyšších patrech a několik z nich pootevřenými okny filmovalo a fotografovalo shromáždění na protějším chodníku. Tim akce k výročí posledního přepadu Československa skončily, zbýval jen hodinový film na TV, natočený během prvních dnů okupace a čerstvé zprávy o průběhu uplynulé manifestace i protestního shromáždění socialistické opozice, která rovněž rozhodně protestovala proti desetiletému obsazení Československa cizími armádami.

Jelikož nedělní manifestace v celkovém rámci protestních oslav byla daleko nejvýznamnější veřejnou událostí těchto

Pokračování na vedlejším sloupci na straně 3

Za paní Ingeborg Krajbichovou

Vážená paní Petříčková, Jak víte, přešla nás na věčnost ku svému Tvůrci naše milá krajanka, paní Ingeborg Krajbichová. My, kteří jsme ji v duchu doprovázeli na její poslední cestě jsme byli všichni zarmoucení a dojatí k slzám nad jejím náhlým a neočekávaným odchodem. Jak byla drahá zesnulá vážená a oblíbená bylo zřejmo ze záplavy květin a množství přátel, kteří se přišli naposledy rozloučit.

Naše rodina s láskou a vděčností vzpomíná na její milou povahu a pomoc. Když byli děti nemocné, přijímala nás v jejich ordinaci mnohdy i v pozdních hodinách večerních a vždy s úsměvem na tváři a vlídným slovem potěšení se snažila zmírnit naše obavy. Pro děti vždy měla něco sladkého a laskavě s nimi jednala. Pro tuto její lásku a oddanost ve službách krajanské veřejnosti zapsala se paní Ingeborg do srdcí nás všech a budeme ji všichni postrádat a zůstane věčně v našich vzpomínkách. Zasloužila si, aby ještě dlouhá léta šťastně žila po boku svého manžela Jiřího, ale Pán však rozhodl jinak, a pro tento záměr budiž Jeho jméno pochváleno.

Naše přání je, aby ji Bůh byl milostiv a dal ji lehké odpočinutí. Čest budiž její památce.

Panu dr. Krajbichovi vyslovuji za nás všechny naši upřímnou a hlubokou soustrast.

K uctění světlé památky drahé zesnulé posílám Vám \$100.00 na sociální potřeby Dámského Odboru. Spojte se s námi v tiché modlitbě za tuto šlechetnou ženu, která odešla z našeho středu.

Váš oddaný
Jan Matějovič

Nový kandidát

Rev. Roland de Cornelle

Hon. Mitchell Sharp, bývalý zástupce ministerského předsedy, bývalý ministr obchodu, financí a zahraničních záležitostí, dobře známý našemu prostředí pro jeho sympatie a pomoc Čechoslovákům, rozhodl se vzdát se poslaneckého mandátu v příštím volebním období v Eglinton-Lawrence okrsku a tím uprázdnil okrsek novému kandidátu za liberální stranu do Kanadského federálního Parlamentu.

Okrsek Eglinton-Lawrence svolal nominační schůzi do Seneca College Sport Centre - Finch and Don Mills Road na den 14. března 1978. Více než 1400 voličů se sešlo k tomuto večeru a k tomu velký počet zaslalo písemné prohlášení a blahopřání pro nového liberálního kandidáta.

Z významných politických vůdců byli přítomni Hon. Mitchell Sharp, dosavadní člen Parlamentu za Eglinton-Lawrence, Hon. John Roberts, Secretary of State, Robert Kaplan, federální poslanec, Hon. Senátor Richard Stanbury.

Za liberální stranu byli přítomni Bruce Laird, předseda strany v Kanadě, Robert Stikeman, předseda strany v Torontě a okrsku. Po krátkých proslovech a vysvětlení významu večera, Senator Stanbury podal nominaci nového liberálního kandidáta okrsku, Rev. Roland de Cornelle a poněvadž nebylo jiného kandidáta, volba byla potvrzena nadšenou akclamací.

Rev. Roland de Cornelle se narodil ve Švýcarsku, jeho otec kaplan Francouzské armády v Druhé Světové válce, zahynul jako oběť Hitlerova režimu. Roland a jeho matka byli zachráněni asylem ve Spojených Státech, kde byl Roland vzdělán a ordinován na Anglikánského kněze. Do Kanady přišel v letech padesátých, byl rektorem St. Lawrence Church v okrsku Eglinton Lawrence. Roland se věnoval snahám dorozumění mezi křesťany a Židy na světové bási, za jeho práci a porozumění byl zvolen židovskou organizací B'nai

B'rith za předsedu sekce Human Rights. Při jeho práci si bedlivě všímá veřejného života politického v Kanadě a pro řešení otázky Quebecu nabádá k porozumění kulturních a ekonomických problémů nás a Francouzských Kanad'anů. V Eglinton-Lawrence okrsku v našem období je obraz "světové vesnice" lidé různých ras, náboženství a národních kultur a Roland se věnoval myšlenkám spolupráce s jednotlivci a skupinami již dlouhá léta. Jeho manželka Elizabeth, syn Christopher a dcera Michelle podporují nadšeně jeho práci a politické snažení. V politickém životě výsledek voleb se nedá předvídat, ale kandidát na poslance Rev. Roland de Cornelle má nejlepší možnosti zvolení.

Jan Mráček

**Podpořte tiskový fond
Našich Hlasů**

HRDOST BEZ PREDSUDKOV

Všetci si želáme sebaúctu a úctu přátelů a známých.

Ako slobodní občania, členovia demokratickej spoločnosti, máme právo na svoje vlastné kultúrne hodnoty, náboženskú výchovu, minulosť a povesť. Predovšetkým ale máme právo na ochranu pred predsudkami a prenasledovaním . . . právo žiť v zjednotenom štáte, v ktorom sú všetci rovní . . . nikto nie je "lepší".

Tomuto všetkému kanadská vláda napomáha svojou trvalou politikou multikultúrnosti. Táto politika nám všetkým umožňuje zachovávať a uvedomovať si svoje kultúrne dedičstvo ako rovný s rovným . . . pomáha nám jeden druhému lepšie rozumieť. Politika multikultúrnosti sa uskutočňuje pomocou rozličných programov, do realizácie ktorých sú zapojené aj provinciálne vlády, vzdelávacie inštitúcie, oznamovacie prostriedky, spoločenské organizácie a ľud Kanady.

Jednou z dôležitých úloh ministra multikultúrnosti je zabezpečiť všetkým Kanad'anom rovnakú príležitosť na uplatnenie sa, bez ohľadu na ich kultúrny pôvod.

Politika multikultúrnosti kanadskej vlády tým, že v nás podnecuje hrdosť na naše kultúrne dedičstvo a náš národ, pomáha nám všetkým lepšie spolunažívať. Hrdosť . . . bez predsudkov!

Multiculturalism

JEDNOTA CESTOU LUDSKÉHO POROZUMENIA

Honourable Norman Caik
Minister of State
Multiculturalism

L'honorable Norman Caik
Ministre d'Etat
Multiculturalisme

Dům u dvou skotíků

Pokračování z minulého čísla.

Emma Jarošová:

Jen z amerického rozhlasového vysílání natáčel hudbu na svůj magnetofon. I chrámový sbor ze slavného mormonského Tabernackelu ze Salt Lake City Utah. Též jak si v mládí předsevzala, každý srpen trávil na Cape Cod ve státě Massachusetts v tom přepychovém hotelu, jako už milionářka mezi milionáři.

Když láska, tak láska horoucí, láska bezmezná. Nikdy nic polovičatého v jejím životě tak přebohatě žitím.

Apropos: málem bych zapomněl, že ona výhradně dbá denních zpráv vysílaných na radiu a televizi z Buffala ze státu New York a to včetně předpovědi počasí. U nás v Torontě je bezmračno, ale hlásí-li Buffalo dešť, paní si na naši procházku běže skládací deštník.

K tomu buffalskému počasí náš přítel-Pražák rád uvádí tu anekdotu o bývalém československém komunistickém ministru Nejedlém. Za krásného slunného dne šel po pražském nábřeží s rozvěřeným deštníkem. Lidé se ho udiveně ptali: "Pane ministře, na obloze není ani mráčku, po dešti ani památka, proč tedy máte rozvěřený deštník?" On jim odpověděl se vši vážností: "Ale v Moskvě prší."

Ten náš přítel-Pražák, ale dávno již příslušník kanadský, nedá zas dopustit na Kanadu. Se vztýčeným ukazovákem říká latinsky: "Ubi bene ibi patria," česky "kde dobře, tam vlast." Někdy už už má až po krk toho Jackieho velevení Spojených států a rázně jí připomíná: "Či chleba jíš, tu píseň zpívej." A Jackie, zrovna naschvál, aby mu žlučí hýbala, horuje jen o nich.

Já, ač také rozený Kanadčan a k tomu ještě po předcích čistokrevný Skot, fandím mé paní. Jsem hrdý na své jméno Yankee Clipper, které moje paní vybrala z amerických dějin po slavné bostonské plachetnici, rychlé jako šíp, plachtící kdysi přes vlny Atlantického oceánu k anglickým přístavům. A miluji také toho strýčka, ač mne nazývá synem černého praseta a má v lásce jen psy vysokonohé. Jen Jockymu Two se dostalo té cti, že poznal strýčka, tetičku i tu nádhernou annarborského sídla. Tím končím tuto povídku o strýčkovi-milionáři do níž se připlétl i náš přítel-Pražák.

Udeřila hodina mé procházky. Jsem strojen do ručně šitého postroje, dělaného na míru v nejdražším obchodě Abercrombie v New Yorku. Mohu si vybrat ze třiceti postrojů koupených jako dárky pro moje nebožtíky bratry a Yankeeho až v San Franciscu, v Los Angeles, v Detroitu, v Chicágu a já nevím kde všude ve státech Unie. Jsou z kůže červené, zelené, černé a hnědé, ozdobně prošité, nebo stočené nebo pobité mosaznými cvčky. A žádná jiná země na světě nedokáže vyrobit nádhernější. Je to svatováclavská pravda, protože to řekla moje paní: a kdyby též řekla, že vrtím očáskem po americku, a štekám po americku a honím kočku po americku a zvedám nožku na hydrant po americku, tak by ji nikdo nepřepřel.

Já Yankee Clipper co by slavný detektiv

Moje vyprávění o té slávě spadá do doby, kdy údolí bylo ještě v panenském stavu. Ve spleti starých stromů bujelo křoví, plevel a všelike luční kvítí. Žáby kuňkaly v bažině a bublal tu potůček v němž se knítaly ryby. Zdaleka se mu nesnilo, že jednou do údolí zalehnou stroje a italští a portugalské dělníci usměrní jeho čistý tok do kanalisace. Při okraji parku bylo otevřené umělé kluziště a ta stráž nad ním nebyla holá jako dnes; a také tu nepobíhalo tolik psů. Byly to idyllické časy. Když na to vzpomenu, ronil bych slzy, jak se ten svět mění a mění k nepoznání. Byli jsme skoro pány raviny. O takové popolední procházce nikde noha, ani psi, ani člověčí. Jackie nás velkomyslně pustila se řemínku. Yankee funěl a batolil se jak sádelný soudek. Kam pak na mne, mladíčka a Pepi, svíznou krasavici! Běhali jsme jako o závod, křoví nekřoví, kopec nekopec. Měli jsme jazyky vyplazené, hlt vody z potůčku nás osvěžilo a zas hurá do kopce! Najednou jsme se zastavili celí zkomnělí. Krindapána, v křoví, schoulen do klubíčka, spal medvěd. Já plémě bojovně, hned jsem odvážně zaútočil a spolu s Pepi jsme vítězoslavně táhli chlupáče k nohám Jackie.

Nebyl to medvěd, ani jezevec, byl to zánovní hnědý kožich. Paní si ho přehodila přes ruku, vzala nás na řemínek a juchali jsme domů. Nález kožichu ihned hlásila policii. Přijeli, kožich si odvezli, inserovali, aby se majitel o něj přihlásil. Po třech měsících, když se o kožich nikdo nepřihlásil, vrátili jej Jackie - nálezkyni. Teta Nataša kožich odvezla do torontského Spolku pro ochranu zvířat jako dobročinný dar od naší paní. Ježto jsem sám na vlastní kůži zakusil, jak chutná chleba milosti, byl jsem hrdý na to, že výtěžek z prodeje kožichu dostali na připepšenou psů a kočky v útulku.

Ale což, takový kožich sem nebo tam, ten snad nestál ani za zmínku, ale ten další objev to bylo něco!

Nezáleželo na tom, jak zas ravina vyhlížela, zda-li v podzimní barevnosti nebo v jarním svěžím hávu. U křoví v dolíčku travou hezky přikryt, ležel balíček starých zažloutlých novin. Jo, kdyby to byly jenom noviny! Nikdo by neuhádl, co to bylo, co jsme tam já a Pepi v těch novinách objevili. Bylo v nich zabalené dítě - zardoušené nemluvnátko!

Nedověděl jsem se nikdy, jestli policie matku, vražednici našla. Ale jestli ta se doslechla, že já, bystrý detektiv, jsem tajemství jejího hříchu objevil, ta mi asi spírala!

Se svým vyjimečným čichem mohl jsem být od hodiny

slavným policejním psem - stoparem. Nakrucoval jsem se pýchou. Najisto jsem očekával, že v záhlaví torontských novin bude na první stránce moje veliká fotka s medailími na krku. Dny mýjely, ani pes neštěkl. natož aby strážníci vynášeli mou zásluhu. Nevděčníci, nevděční! Ať mi ještě přijdou, abych jim vyčmúchal nějaký choulostivý případ. Avšak odříkaného chleba největší kus!

Nedlouho potom zase jsem se vyznamenal svou bystrostí.

Vždy v máji po Viktorii Day italští kluci Aldo a Mario vynesli ze suterénu zahradní bílou železnou soupravu na patio. U tepané lucerny pod hlohem měl své místo stůl se dvěma židlemi. Dvě další jen tak pro ozdobu stály v cípku stezek. Opěradla židlí i nohy stolu byly z kujaného železného prutu s umělecky tepanými růžemi a listy. Aby kov nestudil vázala Jackie na židle indiánské plstěné dečky vyšité barevnými květy. Nu, jaké pak další průtahy, bylo to rozkošné zákoutí ze všech stran chráněno před chtivými zraky chodců, kterým bývá vystaven nárožní dům: se severní strany zarostlou strání, s východní hustým křovím, se západní zídou sousedovy garáže a s jižní širokou zádi domu, který v parných letních dnech vrhal na patio milostivý stín. Žebrovi a listí stromů bylo tu přes celé léto jako rozvěřený obrovský slunečník, jímž pronikaly sluneční paprsky a pohrávaly si, kde se jim zachýlo: na veverčím domku, na ptačích chaloupkách, na kamenných mísách s růžově kvetoucími muškáty, na skalkách s těmi lila zvonečky, na skleněné desce stolu s rozvěřenou knihou s nerozlučným blokem papíru, pérem a brýlemi. Zabloudily i pod stůl na železný kruh s vázou naplněnou zimostřezem. Vázy s ním stály i na římsách oken i na druhém patiu vedle mělké mísy s vodou, kam chodili pít mývalové, ptáci a my psíci. Paní tu vodu měnila dvakrát denně i prškou osvěžovala zákoutí. Chci tím říci, že jí nic nebylo zatěžko, aby každou zdánlivě nepatrnou maličkostí vykouzlovala krásu kolem sebe a nás. Věk jsme tady pobývali déle než v potměných pokojích. O weekendu tu paní snídávali, obědvali a popíjeli odpolední kávu. Sedávali tu i po večeri, když jsme přišli z procházky. Yankee tu většinu času proležel, zadní nožky natažené, chladič si svůj sádelnatý břich. Já jsem čile pobíhal kolem, bafnul přátelsky na veverky a holuby, hruběji na bandu kluků, táhnoucích jako piráti nížeji strání i na nahodilé chodce na mostě. Bafnul jsem i na cizí kočku, když usedla na náš sloupek u východní branky a nestydatě se počala mýt, osobujíc si právo na můj líbezný domov.

Byl vlažný letní večer. Takový tichoučký, kdy se ani lístek nepohne. Do ticha zašveholila červenka, zašuměl let holubích křídel, zachrastila suchá větvička pod skokem veverky, zaduněly kroky chodců po mostě, zahovořil hlubším hlasem pán, zasmála se tiše paní. Do všech těch jemných tónů jako v dobře sehraném orchestru, jasněji zazněl i úhoz aut na uvolněný železný poklop na mostě. Měl jsem ty zvuky - hlasy domova - rád. Vnímál jsem je vytříbeným hudebním sluchem, jako bych naslouchal symfonickému koncertu.

Nejednou, hledě na své štastné pány, na tu idylu našeho záhumení, zatoužil jsem, abych byl libretistou i hudebním skladatelem a složil na námět našeho malého ráje na světě operetu. Má paní Jackie se svým mezzosopránem a hereckým talentem by v ní byla primadonou. Stala by se slavnou a já bych jí to z hloubi srdce přál; to za ten náš blažený životek.

Co takto dumám a sním, hově si na zadním patiu, dolehl ke mně podivný úhoz jako když tiskne palicí na buben. To do mě symfonie zaznělo falešně. Vyskočil jsem jako hadem uštknutý a střelbitě jsem stál opřen o zadní drátěný plot. Zhlédl jsem podivný balvan kutálející se podél mostního pilíře a muže pádícího přes most. Štekotem jsem přivolal pány. Rozhodně to nebyl jeden z našich těžkých žulových balvanů, které město na žádost mé paní rozestavilo od rohu až k mostu pro okrasu boční strany naší zahrádky. Dva chlapi by stěží přehodili balvan přes zábradlí mostu. Tu se asi stalo něco podezřelého. Toho názoru byla i moje chytrá paní. Ihned volala policii. Přijeli v několika žlutých autech, slezli namáhavě tím roštím a vítězoslavně vynesli na světlo naší lucerny kufr. Vypáčili zámky, víko se otevřelo a my jsme byli oslněni leskem stříbra.

Ten pádící muž byl zloděj. Vyčíhal si na severní straně raviny dům, vždy přes weekend prázdný. My jsme ten dům nazývali "Sandyho dům", protože u domovních dveří sedával velký černý pudl Sandy a kdykoliv jsme šli kolem přátelsky se s námi pobavil.

Co takto dumám a sním, hově si na zadním patiu dolehl ke mně podivný úhoz jako když tiskne palicí na buben. To do mě symfonie zaznělo falešně. Vyskočil jsem jako hadem uštknutý a střelbitě jsem stál opřen o zadní drátěný plot. Zhlédl jsem podivný balvan kutálející se podél mostního pilíře a muže pádícího přes most. Štekotem jsem přivolal pány. Rozhodně to nebyl jeden z našich těžkých žulových balvanů, které město na žádost mé paní rozestavilo od rohu až k mostu pro okrasu boční strany naší zahrady. Dva chlapi by stěží přehodili balvan přes zábradlí mostu. Tu se asi stalo něco podezřelého, toho názoru byla i moje chytrá paní. Ihned volala policii. Přijeli v několika žlutých autech; slezli namáhavě tím roštím a vítězoslavně vynesli na světlo naší lucerny kufr. Vypáčili zámky, víko odskočilo a my jsme byli oslněni leskem stříbra. Ten pádící muž byl zloděj. Vyčíhal si na druhé straně raviny dům, vždy přes víkend prázdný. My jsme ten dům nazývali "Sandyho dům", protože u jeho dveří sedával velký černý pudl Sandy a když jsem šli kolem přátelsky se s námi pobavil.

Zlodějíček si beztak naplánoval, že se v noci pro odhozený kufr vrátí a pak nenápadně vyjde daleko od místa činu. Přepočítal se, utřel hubu.

"Nuže, spatřujeme v tom náznak jedné z největších životních pravd: zlo je nakonec vždy hloupé, pitomé, raubířské, lumpy, šejdíře a všelike čerty lidstva, je třeba dát za mříže ne proto, že jsou tak špatní, ale že jsou nedovoleně praštění."

Kdyby ten zloděj odhodil kufr na druhé straně mostu kde jsou záhumenní zahrady desetkrát delší, úder by nedolehl k sluchu pánů ani psů.

Já slavný detektiv, bezmála jako Sherlock Holmes, zachránil jsem Sandyho pánům jejich stříbrný poklad. Okradené panstvo mi ani nevyseklo poklonu, ani neposlalo táflíčku čokolády za vděk. Přes to jsem toho letního večera usínal na vavřínech, vyveleben policajty. Uniformy nemám rád. Vyjíměčně jsem je snášel, jsa zkolébán nadějí, že mi policajti udělí metál.

Byl jsem jako všichni mladíci ješitný; medily mi lichotky, jaký jsem pašák a hrdina, jakým sluchem jsem se vyznamenal. Byl bych nejraději na místo parádního postroje nosil kolem krku vavřínový věnec. Aby všichni lidé, psi a kočky v naší ulici věděli, že nejsem jen tak leccjaké psisko, které nestojí za povšimnutí. Ba, přál jsem si, aby to trklo i západního souseda spisovatele a hlavně pánova přítele-právnicka. Ten o mně rád vykládal, že jsem pes budížkníkem, dejpozornaníc, darmo-žrout. Stále tím škádlii paní Jackie. Nyní se mu s radostí svezla po kobylce. S patřičným důrazem vylíčila mě zásluhy o záchranu stříbrného lupu. On se vzal alespoň jednou za nos a já jsem blaženě cítil zadostiučinění.

K lítosti mé paní, žádné torontské noviny neuvedly moje fotografie jako úspěšného detektiva. Ani od velitele policie nedošlo písemné uznání, abch si jej dal na věčnou upomínku za rámeček. Tenkrát mě to mrzelo, spát mi to nedalo. Jackie je vyprávěčka, že by ji pohledal. Do každé historky i bezvýznamné události vložil veselou perličku. Černé oči jí hoří nadšením, zvláště vypráví-li o zvířátkách. To na ni mohu oči nechat, naslouchám, skoro nedýchám. Nebesa. říkám si, čtenář by takové povídky četl jedním dechem.

"Píšte knížky", ponouká ji teta Nataša. Ale Jackie se směje, má přec svého psaní nad hlavu. Z knih, které čte si vypisuje celé statě, to ji baví. Už těch zápisů má plné zásuvky. Bůhví vrátí-li se k nim někdy, avšak píše a píše. Ale aby napsala povídku o mně, co by slavném detektivu a poslala ji i s mou fotkou do měsíčníku "Animals", k tomu si čas nedá.

Kdyby alespoň mě foto ti páni redaktoři ráčili uvést na svůj barevný kalendář už jen pro radost Jackie, která je stále štědře obdarovává. Smutně patřím, jak je celá u vytržení, když v tom měsíčníku i v jiných vidí obrázky psů s nadpisy: "Champion", vlčák ověšený medaillemi. "Coolidgeův slavný soubor psů hrajících poker", kde sem psů sedí na židlích kolem kulatého stolu a s výrazem vášnivých hráčů hrají v karty. Ale skotík-filosof mezi nimi není. Dokonce teta Nataša donesla obrázek z německého časopisu kde Airdale terier vážně, jakoby nejraději měl Mozarta, naslouchá pianovému koncertu. Je to na pováženou; o mně nikdy, nikde ani slůvko. Nenajde se v celém Torontě ani v Bostonu jediný reportér, který by zavítal do naší ulice, kde by mne s Yankeem a Pepi v pozadí vyblejsknul a obrázek nadepsal: "Yankee Clipper, slavný detektiv". S odpuštěním vyfláknout se na ten nevděčný svět.

Pokračování příště.

naše hlasy

Independent Weekly Newspaper of Czechs and Slovaks

Publishing & Printing by:

Vydává a tiskne: MORAVIA PRESS LTD.

Editor in Chief:

Šéf-redaktor: MILO KOMÍNEK

Address:

Adresa: 2098 Dundas Street west, Toronto, Ont. Canada M6R 1W9

Telephone: (416) 533-4242

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ:

Kanada \$ 8.00, USA \$ 9.00, všechny zámořské státy lodní poštou \$ 11.00.

Leteckou poštou: USA \$ 12.00, všechny zámořské státy \$ \$ 17.50.